

Yılmaz Erdoğdu

BENİM İÇİN

NE
DİLERSEN

BENİM İÇİN NE DİLERSEN

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü Tülay Öncü
Editör Doğukan İşler
Kapak Tasarımı Erdi Demir
İç Tasarım Nur Kayaalp

1. Baskı Aralık 2018
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-2932-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar / İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 4576

GÜMÜŞ ROMANLAR / 27

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

VEDA ÇAYI

“Giden de zgündür, kalan da... Her veda, gönülde iz bırakır.

Giden, bilinmeyene gider. Yeni bir çevrede, yeni bir çehreyle başlar hayata. Başka insanlarla tanışır. Yeni olaylar yaşamının güzelliğini hisseder. Geçmişteki hataları tecrübedir artık. Yaşanacak sıkıntılar için zlmeye değmez. Çaresizlik ise ilginç buluşlara kapı açar. Hayatı keşfetmektir bunun adı.

Ya kalanlar? Sevdiklerinden birinin noksanlığına alışmak hiç kolay değildir. zlmek ne are! İnsan, kendisiyle baş başa kaldığında garip bir yalnızlık hisseder; derin derin dşnr. Gidenle birlikte neler gitti acaba? Hayat, bunu öyle bir anlatır ki insan o noksanlığı neyle telafi edeceğini bilemez. Alışmaya çalışmaktan başka teselli var mı?

Hatıraları unutmak mümkün m? Bazen bir söz, bir davranış; bazen sararmış bir yaprak bile gideni daha dönmüş gibi

alır getirir. İşte o an geçmişin sisli hayalleri, yerini hüzünlü bakışlara bırakır.

Ah be öğretmenim, şimdi burada olsan... Şöyle karşılıklı otursak, öğretmenler odasının kim bilir kaçınıcı defa ısınmaktan tadını kaybetmiş çayını yudumlasak... Benim için yine kıyıda köşede şeker arasanız... Sizi çay kaşığı arama zahmetinden kurtarmak için bardak boşlarının içinden tahta çubuk bulsam... Sonra zil çalsa, bilerek isteyerek geç kalsak... Kapının önünde yazarlık grubu öğrencileri, dersi hatırlatmak için görünüp dursalar...

Bir başka şehirde görev yapmak üzere, bir öğretmen ayrıldı Ankara'dan sessiz sedasız... Bir o kadar da zamansız...

Kayıtlara baksanız, yıllar oldu bu okulda göreve başlayalı.

Kendisine sorsanız, güzel yıllardı.

Oysa geçen zaman bir gülün ömrü kadar.

Acısıyla tatlısıyla, uçup giden nice hatırasıyla...

Ah, Hz. Mevlana: 'Vedalar, gözüyle sevenler içindir, çünkü gönülden sevenler ayrılmaz.' sözünü kimin için söyledin? Ey âlem halkının gönlüne ateş veren insan! Sen nasıl bir fırında piştin?

Şairlerden biri, 'Ben seni unutmak için sevmedim.' demiş ya, öğrencileriniz de sizi unutmak için sevmedi. Unutmadılar, unutmayacaklar. Hayat rüzgârı onları dünyanın neresine savurursa savursun, onların Gülşen Öğretmen'i olarak, o sevgi dolu yüreklerinde, sonsuza kadar yaşayacaksınız.

benim için ne dilerseñ

Yıllar sonra bir gün, bu okulun önünden geçerken, kayıtsızca yürüyüp gitmeyin. Öğrencileriniz bahçenin her köşesine hatıralarını sakladılar. Sizden başka kimse göremez onları. Her hatıraya bir tebessüm istiyorlar bilesiniz. O tebessümleri onlardan esirgemezsiniz değil mi öğretmenim?

Her birini ayrı sevdiniz. Onlar da sizi sınıfta, koridorda, bahçedeki halinizle sevdiler. Kızsanız da, bağırsanız da, kusurlarını söyleseñiz de sevdiler.

Hayır demeyin lütfen! Öğrencileriniz, kantinden çay getirdiler. Hem de ince belli cam bardakla... Çay altlığı bulamayınca Türkçe kitabının üzerinde taşımışlar. Kitap biraz ıslanmış ama olsun, kurur gider. Bu öylesine bir çay değil ki... Kahvenin hatırı kırk yılmiş. Çayın hatırı hesaplanamamış. Bazen bir ömür boyu, bazen dünya durdukça... Veda çayı, sonsuza kadar...

Veda çayımızı kabul eder misiniz öğretmenim? Kabul eder misiniz..."

HÜZÜN

Mesai saati bitmiş, kapılar ve kantin kapanmıştı. Ne öğrenci kalmıştı okulda ne de öğretmen... O an hayatında hiç istemediği kadar bir bardak çaya ihtiyaç duyan Yıldırım Bey'in düşünceleri bir ırmak olup ömür sahillerinden hatıralar denizine aktı. Duyguları iki damla gözyaşı olup süzüldü yanaklarından. Kale Ortaokulu'nun son defa birkaç fotoğrafını daha çekti. Sonra ayrıldı yılların hayalini eskitemediği okulun önünden.

O, her ne kadar istemese de hayat ona zaman zaman hüznü vedalar yaşatıyordu.

Okul gezileriyle teselli buluyordu. Her okul gezisi ona yeni heyecanlar veriyor, o mutluluğu bu gezilerle tanıyordu. Yine bir gezi planlamış, onun heyecanı bütün benliğini sarıp sarmalamıştı.

YILLAR SONRA BİR GÜN

Bir sonraki gün, aynı okulda yine bir veda yaşanıyordu.

Bu defa sabahın erken saatleriydi.

Okulun bahçesini çevreleyen demir parmaklıkların arkasından bir süre okulu seyrettiler.

Bu bahçede oyunlar oynamış, el ele kol kola sayısız tur atmışlardı. Pazartesi ve cuma günleri yapılan törenlerde, gür sesleriyle İstiklal Marşı'nı söylemişlerdi. Belirli gün ve haftalardaki etkinliklerde şiirler okumuşlardı. Nöbetçi öğrenci olduklarında giriş kapısının önünde ve koridorlarda günün bitmesini sabırla beklemişlerdi. Beden Eğitimi Öğretmeni Ümit Bey'in düdüğü ile yarışmalara katılmışlardı. Görsel Sanatlar dersinde, öğretmenleri ve aynı zamanda minyatür sanatçısı Hayriye Hanım'la birlikte güzel havalarda bahçe duvarının önüne oturup Ankara Kalesi, caddenin iki yanındaki sarp kayalıklar ya da Hıdırlıktepe'nin resmini yapmışlardı. Kış günlerinde birbirlerine ve öğretmenlere kar topu

atmışlardı. Bir defasında Okul Müdürü Erol Bey'in odasına pencereden giren bir kar topu yüzünden, beş öğrenci okulun bahçesini temizleme cezası almış, yorgunluklarını unutturmak için de onlara çay ısmarlanmıştı.

Pembe çizgili eteğiyle beyaz gömleğinin üzerini siyah zarif bir şalla süsleyen Nilüfer Öğretmen'in, "Geç kalıyoruz!" uyarısı, onlara artık ayrılık vaktinin geldiğini haber veriyordu. Öğrenciler, isteksiz adımlarla az ileride bekleyen ticari taksiye binerken hüznüydüler.

Başkaları için sıradan bir eğitim kurumu gibi görünen ve bahçesinde derme çatma küçücük bir kantini bulunan üç katlı bu okul, Ankara Kalesi'nin eteğindeki boşlukta tarihi Ankara'nın mütevazı bir bekçisi gibiydi. Halen eğitim görenler pek kıymetini bilmese de okuldan ayrılan öğretmen ve öğrencilerin puslu hatıralarında en güzel yerde duruyordu.

Dilek ve Tarık'ın bu okuldaki hatıraları gözlerinde yeniden canlanmış, birkaç dakikalık süre içinde o günleri sanki tekrar yaşamışlardı. Bir zamanlar kendi sesleriyle çınlayan sınıf ve koridorlardan şimdi başka öğrencilerin gürültüsü geliyordu. Acaba onlar yaramazlıkta öncekileri aratıyorlar mıydı? Öğretmenlerden kimler kalmıştı, gidenler kim bilir hangi diyarlarda hangi taze dimağlara yeni ufuklar açıyorlardı?

Meryem Öğretmen kahve içerken çubuk kraker yemeye, Nurten Öğretmen kahvenin yanında bitter çikolataya devam ediyor muydu? Müge Öğretmen her fırsatta ailesinden bahsederken, Arzu Öğretmen okulun uygun olmayan

benim için ne dilerseñ

şartlarında bile disiplinli olmakta kararlı mıydı? Ya Gülşen Öğretmen, o ne yapıyordu başka okullarda şimdi?

Onları hatırlayınca gülümsemeden edemediler.

İki öğrenci ve bir öğretmen, hafta sonu olduğu için okulların kapalı olduğu bir günün sabahında, İzmir otobüsünden iner inmez soluğu burada almışlardı. Bu okulun onlar için apayrı bir anlamı vardı. Liseyi, İzmir'in Gümüldür ilçesinde okuyorlardı. Üç yıldır oradaydılar. Boyları epeyce uzamıştı. O gün onları ortaokuldaki öğretmenlerinden biri görse belki de tanıyamayacaktı. Okul açık olsa onlar bahçe duvarının arkasında mı dururlardı? Yürekleri bir bayram sevinci yaşarken, öğretmenler odasının bordo meşin kaplı misafir sandalyelerine buyur edilmezler miydi?

Ne yazık ki okula uğrayacak vakitleri yoktu. Sabah saat 8.00'de buluşma yerinde olmaları gerekiyordu. Yarım saatlik süreleri kalmıştı.

Taksi onları bu defa ilçe minibüslerinin kalktığı yere doğru götürüyordu.

Her iki öğrenci de beyaz pantolon, farklı renklerde gömlek ve spor ayakkabı giyerek adeta halk oyunları ekibinin prova yapan iki oyuncusu gibi olmuşlardı.

Önce fidanlık, sonra minibüs durakları... Ulus'un o her zamanki kalabalığı ve araç yoğunluğundan etkilenmeden Bentderesi'nden Etlik Caddesi'ne geçtiler.

Dilek ve Tarık, bu şehre ilk geldikleri günü daha dün gibi hatırlıyorlardı. Küçük umutlarla başlamıştı onların hikâyesi.

Kıt kanaat bir bütçeyle, siyah beyaz çekilmiş bir filmin iyi bir arşivde korunmuş canlı ve parlak kareleri gibi...

Yıllar önce ailelerini Ankara'ya taşıyan Osman ve Süleyman isimli iki kardeş, bu şehre ayak uydurmak için epeyce mücadele ederler. Osman, birinci yılın sonunda çocuklarından Tarık'ı kardeşinin yanında bırakarak memleketine döner.

Süleyman Bey'in kızı Dilek ve amcaoğlu Tarık aynı ortaokula giderler.

Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında yıkılmayı bekleyen, Ankara Kalesi'nin eteğindeki, daha çok taşradan gelen ailelerin çocuklarının okuduğu Kale Ortaokulu'nda eğitim zorluklar içinde devam etmektedir. Bu mahalledeki okulun Türkçe Öğretmeni Gülşen Hanım, öğrencileri için elinden gelen gayreti ve fedakârlığı esirgemez. Onları kitap fuarına götürür. Orada tanıştıkları çocuk öyküleri yazarı Yıldırım Bey, okuldaki öğrencilerden bir yazarlık grubu oluşturulursa yardımcı olabileceğini söyler. Teklifi kabul görür, dersler başlar. Gülşen Öğretmen ve yazar, bu gruptaki öğrenciler için bir dilek tutarak özel bir eğitim metodu uygularlar. Derslerde aynı zamanda kişisel gelişim konuları işlenir. Ankara ve ilçelerine geziler düzenlenir. Jandarma Müzesi'ni ziyaret ederken gördükleri bir şehit asker mektubunun peşine düşerler. Askerin ailesine ulaşmak için Beypazarı'na giderler. Kendilerini sırlarla dolu bir maceranın içinde bulurlar. Şehit askerin İzmir'de görev yapan kızı Nilüfer Öğretmen, meraklarının peşinden giden öğrencilerden ikisine geri çeviremeyecekleri güzel bir teklifte bulunur.

benim için ne dilerseñ

Daha önce memleketine döñen Osman gibi kardeşi Süleyman da, Ankara'daki geçim zorluğuna dayanamaz. O da memleketine döñünce iki yeğen Dilek ve Tarık, Nilüfer Öğretmen'in daveti üzerine eğitimlerine İzmir'in Gümüldür ilçesinde devam etmeye karar verirler.

Gülşen Öğretmen'in eşinin görevinden dolayı İzmir'e tayinine ise öğrencileri ve öğretmen arkadaşları asla inanmak istemezler. Şehirden ayrılmış olsa da bunun bir şaka olduğunu zannederler. O bir sabah yine nefes nefese gelecek ve karşısına çıkan ilk arkadaşına, "Çay demlediniz mi?" diye soracaktır.

Birbirleriyle Yıldırım Bey aracılığı ile tanışan Gülşen, Sevdade ve Gülvade öğretmenler, yazarın Kızılcahamam'a gezi teklifini olumlu karşılarlar. Bu geziye şehit askerin kızı Nilüfer Öğretmen de davet edilir.

Bu üç öğretmenin hayatlarındaki ortak nokta, Ankara'daki Kale Ortaokulu'dur. Gülşen Öğretmen'in bu okulda sekiz yıl görev yaptıktan sonra iki yıl önce İzmir'e tayini çıkar. O günlerde Gülvade Öğretmen, Kale Ortaokuluna gelmiştir. Uzun yıllar önce yine bu okulda görev yapmış olan Sevdade Öğretmen'in görev yeri halen İstanbul'un Tekirdağ sınırındaki okullardan biridir. Nilüfer Öğretmen ise Kale Ortaokulu'nda eğitimi yarım kalan iki öğrenciyi yanında okutmakta, onlarla aynı evde kalmaktadır.

Nilüfer Öğretmen, Dilek ve Tarık'ın isteğini kırmadı. Onları çok özledikleri Kale Ortaokulu'nun önüne götürdü. Daha sonra Yıldırım Bey, Gülşen, Sevdade, Gülvade Öğretmen ve onların öğrencileriyle buluşmak üzere yola çıktılar.

Bazı çevre ilçelere terminal görevi yapan Etlik Garajı'na yöneldiler.

Kızılcahamam otobüsünün kalkmasına on beş yirmi dakika olmasına rağmen ilçeye gidecek olan grup tamam gibi görünüyordu. Galiba Dilek, Tarık ve Nilüfer Öğretmen'den başka gelmeyen kalmamıştı.

Taksinin ücretini ödeyip aracı gönderdiler. Buluşacakları gruba doğru yürüdüler. Fark edilmeleri hiç de zor olmadı. Kucaklaştılar. Hâl hatır soruldu. Önceden hiç karşılaşmamış olanlar birbiriyle tanıştı.

Grupta kimler yoktu ki...

Gülşen Öğretmen, o gün üzerine bol, siyah bir kumaş pantolon ve krem rengi pamuklu gömlek giymişti. Hareketliliğinden dolayı yıllardır kilosu hiç değişmiyordu. Yine neşeli, yine güler yüzlüydü. Geziye İzmir'den öğrencilerini getirmişti. Onları kısaca tanıttıktan sonra özelliklerini anlattı:

“Sinem biraz streslidir. Sınıfın en çalışkanı olmasına rağmen her sınavdan önce ağlar, ama en yüksek notu da o alır. En iyi şiiri o yazar, bu onun ağlamasına engel olmaz. Sonuçta yine de ‘Güzel olmadı!’ der. Sesi çok güzel olmasına rağmen, ‘Sesim hiç güzel değil!’ diyerek öğretmenleri çıldırtan bir kız. Fikret, sınıfının en çalışkan ve en yakışıklılarından... Övgüleri fazlasıyla hak ettiğini düşündüğü için hiç mütevazı değildir. Bu huyuyla bütün sınıfı sinir eder. Ahmet, bizim küçük profesörümüz. Çok çalışkan, efendi, azimli, bir o kadar da duygusal. En iyi ödevleri o yapar

benim için ne dilersem

dersem abartmış olmam. Bilgisayar Orhan'ın adı üstünde zaten... Bilgisayar sistemini kurmak, çalıştırmak; ses sistemini, müzik, slayt ve video dosyalarını ayarlamak onun işi. Kısacası grubun olmazsa olmazlarından... Aynı zamanda en romantik öğrencim. Arkadaşlarının da gözdesi... Ali, bir kere anlatma ile asla anlamaz. Beş kere öğretmenin on kere de arkadaşlarının anlatması gerekir, ama yine de soracak bir soru bulur. Sonuçta anlayıp anlamadığı asla anlaşılmaz. Tek derdi, yılsonu için planlanan tiyatronun sahnede provasını yapmaktır. Her gün, 'Bugün sahneye çıkıyor muyuz?' diye sorarak bütün grubu çileden çıkarır. Görüyorsunuz değil mi, ne kadar sevimli bir grubumuz var.”

Öğrencilerini tanıtırma sırası Sevda Öğretmen'e gelmişti. Sunucuların eğitimle sahip olduğu ses tonuna o sanki doğuştan sahipti. Kullandığı her bir kelime özenle seçilmiş gibiydi. Boydan boya narçiçeği bir elbise giymiş, çantasının motifini elbisesinin desenlerine uydurmuştu. İlk defa katıldığı böyle bir gezi için o da beş öğrenci tercih etmişti.

“Ömer, çok dikkatli, girişken ve okumayı çok sever. Mazlum, zeki ve esprili... Sevdegül'ümüz asla ödev yapmaz ama öğretmenini çok iyi dinler. Sınavlarda da oldukça başarılıdır. Emine, görüldüğü üzere şeker gibi bir kızımız. Çok konuşkan ve meraklı... Her türlü magazinden haberdardır, diyebiliriz. Yağmur, tam bir görev insanı... Çok düzenlidir. Hepsini çok seviyorum.”

Öğrencilerinin daha önce üzerinde hiç görmedikleri kâdîfeden bordo bir elbiseyle gelen Gülvade Öğretmen ise önce gruptakilere gülümsemekle yetindi. Hem sözel hem

sayısal bir zekâya sahip olduğunu onu tanıyanlar iyi biliyordu. Gülşen Öğretmen'in yerine geldiği için öğrencilerinin bazıları geçen yıl mezun olanlardı. Sırayla onları tanıtmaya başladı:

“Ebru, başarılı bir öğrenci... Okulunun en çalışkan ve en aktiflerinden... Bahar, gittiği yatılı okulun örnek öğrencilerinden... Ekin tarlalarında buğday başağı toplayan buğday tenli köylü kızlarına benziyor. Neşeli, canlı, kır çiçekleri gibi hayat dolu bir kız... Hazal, ses yarışmalarının müdavimi... Sesiyle gönüllerimizi fethediyor. Berivan bilgili, kültürlü, kibar bir hanımefendi... Yunus, gerçekten Yunus... Omzunda alıç dolu heybesi, elinde asası noksan... Daha bu yaşında bir gönül insanı... Duygusal ve hassas... Irmak ise coşkun ve deli dolu akan bir ırmak gibi... Hayme Hatun'un Söğüt'te ve Domaniç yaylalarında at sırtından inmeyen, elinden kılıç düşmeyen torunlarından biri sanıyorsunuz. Oysa teknoloji bağımlısı... Askerliği, liderliği ve dikkat çekmeyi seviyor.”

Güzelliği, sadeliği ve beyaz tenli oluşuyla dikkat çeken Nilüfer Öğretmen, Dilek ve Tarık'ı anlatmakta zorlandı:

“Onlarla aynı evde kalıyorum. Aynı kahvaltıyı, aynı yemeği paylaşıyorum. Aynı sessizliği yaşıyor, okula geç kalırsak aynı heyecanı duyuyorum. Sıla özlemlerini dindirmek için parktaki çam ağaçlarından kozalak toplattım. O kozalaklardan kalem kutusu, papatyalardan taç, söğüt dalından düdük yaptık. Köylerde yaramaz hayvanların boğazına takılan kelek ve çanlardan bulup evin giriş kapısının arkasına astık. Kapı her açılıp kapandığında o sesleri duyup hasret giderdiler. Gün geldi anneleri oldum, gün geldi babaları... Sıkıntıla-

benim için ne dilerseñ

rı olduğunda arkadaş... Sevinçlerini paylaşmak için küçük bir pastanede kendimizce ve gönlümüzce minik kutlamalar yaptık. Ziya Paşa der ki, 'Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz.' Uzun uzun anlatmama lüzum yok. Siz onları davranışlarından tanırırsınız zaten." diyerek için içinden çıktı.

Dilek ve Tarık, aynı evde kaldıkları Nilüfer Öğretmen'in bu sözlerinden mahcup oldular. Kendilerini öğretmen ve öğrencilerin yanında daha dikkatli davranmak ve diğer öğrencilere örnek olmak zorunda hissettiler.

Geziye gidecek öğrenci sayısı önceden belirlendiğinden öğretmenlerin öğrencileri arasında tercih yapmaları çok zor olmuştu. Bu gezi için herkes elinden gelen çabayı gösteriyordu.

Birbirleriyle arada bir telefonda haberleşseler de yakın zamanda yüz yüze görüşmemişlerdi. Arkadaşlarıyla üç yıl öncesinde kalan hatıralarına dönmek için sabırsızlanıyor, otobüse binip bir an önce yola koyulmak istiyorlardı.

Yıldırım Bey'in özenle taradığı dalgalı kahverengi saçları dağılmış, farkında olmadan gömleğinin düğmelerden biri daha açılmıştı. Tatlı bir telaş yaşıyordu. Burnunun ucunu göreceğ hali yoktu. Öğretmenler ve öğrenciler arasında adeta mekik dokuyor, yola çıkmadan önce gezinin hazırlıklarını son defa gözden geçiriyordu. Çantalar otobüsün bagajına yerleştirildi.

Hareket saati gelince, farkında olmadan herkes kendine bir koltuk arkadaşı seçti ve yolculuk başladı.

KUŞLAR VE GECELER

Otobüs Kızılcahamam yönüne yol alırken Sevda Öğretmen, Yıldırım Bey'e geçen hafta İstanbul'da başlarından geçen bir olayı anlatıyordu. Yağmurlu bir gün, yoğun trafiğe yakalanmışlar ve 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nün üzerinde çoluk çocuk üç buçuk saat otomobilde yolun açılmasını beklemişler. Eşini ikna edebilirse İstanbul'dan tayin istemeyi bile düşünmüş.

Gülvade ve Gülşen hanımlar sağ ön koltuklarda oturuyorlardı. İki arkadaşın Kale Ortaokulu'nda başlayan dostlukları devam ediyordu. Birbirlerine anlatacak çok şeyleri vardı fakat Gülvade Öğretmen'in özellikle anlatmak istediği bir konu ön plana çıktı. Belli ki kendisini çok etkilemişti.

"Dün gece..." diye söze başlayınca Gülşen Öğretmen, arkadaşının bir rüya anlatacağını hissetti. Ballandıra ballandıra anlatılacak bir rüya için şu an hiç uygun bir zaman değildi. Yine de sözlerinin devamını merak etti.

"Hayırdır inşallah!"